

РЕШЕНИЕ

№ 197

Гр.Перник, 11.08.2009г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, в съдебно заседание на тринадесети юли две хиляди и девета година, в състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

При участието на секретар: В.Х.

Като разгледа докладваното от съдията адм. д. № 201 по описа за 2009г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С.Н.Т. *** срещу решение № ***** от 09.02.2009г. на ръководителя на ТП на НОИ - град Перник. С оспорваното решение ръководителят на ТП на НОИ е отхвърлил подадени от оспорващия жалба, с вх. № 56/08.01.2009г. и жалба с вх. № 140/15.01.2009г. при ТП на НОИ гр. Перник против Разпореждане № *****/12.12.2008г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на С.Н.Т., на основание чл. 68, във връзка с § 4 ал.1 от ПЗР на КСО, тъй като жалбоподателя не събира изискуемите се за правото на пенсия 15г. осигурителен стаж от II-ра категория труд, а има такива 08години ,00 месеца и 06 дни.

Жалбоподателят твърди, че оспорваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Излага доводи, че е придобил право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по смисъла на § 4 от ПЗР на КСО, с тъй като има 15 години трудов стаж, положен при условията на втора категория труд. Сочи, че неправилно административният орган не му е признал стажа за периода 01.11.1979 г. -26.05.87г. като такъв от втора категория, поради обстоятелството, че липсват данни шофьор на какъв автомобил е бил. Сочи, че през целия спорен период е бил шофьор на товарен автомобил с товароподемност 12 и повече тона- "Краз 256 Б1", което обстоятелство е отразено в трудова книжка, надлежно оформена в съответствие с изискванията на действащото законодателство към момента на попълването ѝ. Поради това, моли за отмяна на атакуваното решение на директора на ТП на НОИ и потвърденото с него разпореждане, с което му е отказано отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Искането се поддържа и от процесуалния му представител в с. 3, като се претендира присъждането на разноски по делото

Ответникът - ръководителят на ТП на НОИ - град Перник, чрез упълномощен процесуален представител, заявява становище за неоснователност на жалбата. Сочи, че няма каквито и да било надлежни доказателства, че през спорния период жалбоподателят е бил шофьор на товарен автомобил, с товароподемност над 12 тона. Счита, че разпореждането, с което се отказва отпускане на пенсия по § 4 от ПЗР на КСО, е законосъобразно и моли съдът да потвърди обжалваното мотивирано

решение и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд Перник, след като прецени условията за допустимост на жалбата, доводите на страните по съществото на спора и извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт, съобразно критериите по чл. 146 от АПК, приема следното:

Жалбата изхожда от легитимирана и имаща правен интерес страна, подадена е в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е мотивирано решение № ***** от 09.02.2009г. на ръководителя на ТП на НОИ -град Перник , с което е потвърдено Разпореждане № *****/12.12.2008г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

За да потвърди разпореждането, с което на жалбоподателя е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ръководителят на РУ"СО"-Перник е приел, че към 18.01.2008г., дата на подаване на заявлението от С.Т., не са били налице кумулативно установените изисквания на разпоредбата на §4, ал.1 от ПЗР на КСО. Жалбоподателят Т. няма необходимите за правото 15 години осигурителен стаж положен при условията на 11-ра категория труд, а само 8 години Омесеца и 6 дни. Административният орган е зачел отразения от работодателя в представената трудова книжка № 227 /25.10.1971г. на страници 12-13, трудов стаж като положен при условията на III-та категория труд , а не претендираната II-ра категория труд, като е приел, че липсва отразяване за вида и тонажа на управлявания от жалбоподателя автомобил за спорния период 01.11.1979 г. - 26.05.87г. Приел е също, че издадения на жалбоподателя обр.УП-3 с № 18 от 14.07.2006г. е анулиран от правоприемника на издателя ДГС "Радомир"гр. Радомир, както и че в представения от жалбоподателя обр.УП-3 № 39 /30.05,2008г. от ДЛ"Радомир"гр. Радомир не е направено предложение за зачитане на отразения в издадения документ осигурителен стаж от II-ра категория труд и в първичната документация липсват доказателства на какъв вид моторно превозно средство жалбоподателят е бил шофьор, поради което длъжностното лице по пенсионно осигуряване правилно се е съобразило единствено с наличните данни от посочената по - горе трудова книжка за положен труд при условията на II-ра категория труд.

По делото не се спори, че през посочения период С.Н.Т. е работил в ПСС "Агрострой" Радомир като "шофьор" , чиито правоприемник е Държавно лесничейство "Радомир". Не се спори и по факта, че жалбоподателят фигурира на посочената длъжност в наличната първична документация, но липсват доказателства от които да се определи тонажа и вида на автомобила.

Изводите на административния орган са правилни. И в настоящото производство спорен между страните е единствено въпросът дали трудовият стаж на жалбоподателя Т. ***, Агрострой Темелково и Агрострой Радомир от 01.11.1979 г. - 26.05.87г. отразен в трудова книжка № 227 /25.10.1971г., на стр. 13 следва да се зачете при условията на чл. 53а от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (отм.). Съгласно тази разпоредба се признава за труд от втора категория, положения от шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона. Пред административния орган е представено копие от трудовата

книжка на Т., в която на стр.13 ред първи ,колона 3 е отразено, че за периода от 08.08.1978г. до 01.11.1979г. жалбоподателят е работил като шофьор на Краз 256 Б1 в СМП при АПК Радомир. На същата страница за спорния период следва запис,на редове 2,3 и 4,колона 3 , от който е видно, че лицето е работило на длъжност "шофьор" съответно в СМП Радомир, Агрострой Темелково и Агрострой Радомир без да е посочен видът на автомобила или категорията труд. Отразен е и графичен знак, за който жалбоподателят твърди, че представлява универсален графичен знак, символ за повторение, от който може да се направи извод за вида и тонажа на управлявания от него автомобил. С преписката са представени и разчетно -платежни ведомостите за заплати на СМК гр. Радомир за част от спорния период, като в тях името на жалбоподателя С.Н.Т. фигурира във ведомостта в тракторен парк за календарната 1978г. а за останалия осигурителен период няма посочена длъжност, нито вида на автомобила който е управлявал.

Съгласно чл. 101 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (отм.), приложим за времето на полагане на спорния стаж, трудовият стаж се установява с осигурителни, трудови или занаятчийски ученически книжки или с документ, издаден от съответното предприятие въз основа на изплащателните ведомости или партидни книги, като се посочва и категорията труд и съответната точка от ПКТП (отм.]. Съгласно ал. 1 на чл. 40 от НПОС, осигурителният стаж от съответната категория -труд се установява само с трудови, служебни и осигурителни книжки или с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя - т. е. категорията на труда се установява само с официални документи, издадени по предвидения в закона ред, от определен кръг лица. В тежест на жалбоподателя бе да ангажира допустими по смисъла на нормативните актове доказателства, които да установят твърденията му относно претендираната втора категория на труда, положен като шофьор в спорния период. Настоящият състав на съда счита, че от вписаното графично отбелязване на стр. 13 ред 2,3 и 4 колона 3 в приетата като доказателство по делото трудова книжка № 227 /25.10.1971г. не може да се направи категоричен извод за вида и тонажа на управлявания от жалбоподателя автомобил и положения труд за спорния период от 01.11.1979 г. - 26.05.87г.за да бъде същия зачетен от втора категория на основание чл. 53а от Правилника за категоризиране на труда при пенсиониране (отм.], която обхваща шофьори на товарни автомобили с товароподемност 12 и повече тона . При липсата на надлежно оформени писмени доказателства за спорното обстоятелство, съдът намира, че трудът на жалбоподателя Т. за процесния период не би могъл да се да се категоризира като такъв от втора категория по т. 53а от ПКТП (отм.). От изложеното следва ,че административният орган законосъобразно е приел, че С.Н.Т. не отговаря на условията на § 4, ал. 1 от ПЗР на КСО, тъй като към датата на подаване на заявлението за пенсиониране - 18.01.2008г. , лицето няма изискуемия се от закона минимум 15 години осигурителен стаж от II категория. От друга страна, сборът от осигурителния му стаж и възрастта не покриват изискванията на чл. 68, ал. 2 от КСО. Ето защо, отказът да се отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е законосъобразен. По изложените съображения, жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски в настоящата инстанция се явява основателна и с оглед разпоредбата на чл. 78 ал.8 ГПК вр. с чл.144 от АПК в полза на РУ "СО" Перник

следва да бъде присъдено възнаграждение за осъществената от юрисконсулт Тодорова защита в производството пред настоящата инстанция в минималния размер, съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, обн. ДВ, бр. 64 от 23.07.2004 г., изм. и доп., бр. 2 от 9.01.2009 г.

Така мотивиран и на основание чл.172 ал.2 от АПК, Административен съд Перник

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на С.Н.Т. *** срещу решение № ***** от 09.02.2009г. на ръководителя на ТП на НОИ -град Перник, с което са отхвърлени жалба, с вх. № 56/08.01.2009г. и жалба с вх. № 140/15.01.2009г. при ТП на НОИ гр. Перник против Разпореждане № *****/12.12.2008г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване.

Осъжда С.Н.Т. *** , ЕГН- *****, да заплати на ТП на НОИ -Перник сума в размер на 150/сто и петдесет / лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му, чрез изпращане на препис от същото.

Съдия: /п/